

Estimat Pere:

La teva lletra del 2, tan trèmula d'Ecce Homo, m'ha fet tremolar a mi, mentre la llegia, aquest migdia. Es d'aquelles cartes que no s'haurien de contestar (en realitat, no poden ser contestades) amb paraules, amb una resposta escrita, sinó mitjançant l'acció directa. Malraux, en algun lloc, diu que quan una dona descobreix l'infant en l'home, il est foutu. I ho és meravellosament, diria jo, perquè l'home, en aquest cas, es troba de sobte en la possibilitat de lliurar-se des de la seva difícil innocència. I és aquí on la dona ens protegeix, i ens modera, i ens arrela. A què ve ara tot això?, diràs potser. Mentre ho anava escrivint, jo mateix també m'ho preguntava, obscurament segur, però, que hi havia una relació -hi és, sí- entre una lírica humana i l'amic llunyà que se'n sent miraculosament traspasat. La teva entesa de mi a través de la meva poesia em fa comprendre una vegada més que la força i la tendresa d'un esperit que viu al·lucinat pel cant i la creació ha pogut lliurar-se i enriquir-se enriquint l'altre. No hi ha missió més alta per a l'esperit. I acompanyar, acompanyar, acompanyar els nostres amb lliure paraula d'home, ^{fins} ~~fins~~ a arribar al punt ~~en~~ que la categoria del contingut ultrapassa la matèria del llenguatge.

Em dius que Ecce Homo és segurament la meva millor obra. No sé si és la millor. Però estic segur que és una de les decisives, en el sentit que vaig voler individualitzar en la meva persona el mite i la problemàtica d'un home que ha sofert i ha contribuït a fer la història del seu temps. Des de mi, ~~el~~ mite havia de tornar a mi, per tancar-lo cíclicament. Però jo, personalment, per tal de salvar l'obra, m'havia de transcendir en el sentit que interpreto la frase de Rimbaud: "Je est un autre". D'aquí vénen els versos que comencen: "Parida a focs i a freds..." I per això tu has posat la mà sobre el cor bategant de la meva poesia, i els teus ulls interiors han pogut recórrer la distància que va des de la meva adolescència a Sabadell, en aquell temps meu del "sorris d'ametller de la meva mare", fins al meu crit final de Delfos. Hi ha una saviesa de la sang, com hi ha una gavisosa de l'ànima. Naturalment, no he aconseguit amb les elegies d'Ecce Homo tot el que hauria volgut (qui ho ha aconseguit mai, això?), però crec que m'hi he acostat el suficient per no sentir-me frustrat quan les rellegeixo críticament, com si jo fos un altre... La nit que vaig acabar d'escriure la Novena, ^{experimental} vaig ~~la~~ experimentar la grandiosa i serena alegria que segurament va sentir Rilke quan, després de dotze anys de lluitar-hi, va acabar les seves Elegies de Duino -em sentia inefablement sol i, ensems, el món que havia retornat i somniat em feia una immensa ~~gran~~ companyia.

L'eco de les paraules que m'has enviat no s'adormirà mai en mi.

Rep una forta abraçada del teu homònic

